

Na začiatku bola bolesť ... Nebolo nič iné iba bolesť v celom mojom tele. Kosti rástli a svaly tuhli. Všetky bunky môjho tela cítili, že existujem v tomto svete. Tak ako to cítili všetci ostatní. Nastal piskot, ktorý na seba upriamil moje zmysly. Záblesk a som späť- späť kam? v realite? „Si v tom ... v tom ... v tom ... chlapče ...če ...če ... chlapče.“ riekol rozmazaný chlapík s bielymi strapatými vlasami predomnou a vpichol mi injekciu s čiernou kvapalinou do ruky. „Pre ... šťas ... šťas ... šťastie.“ opakoval sa hlas v mojej hlave. Vedel som presne čo sa deje. Vo vnútri svojej mysli som bol schopný rozmýšľať ináč ako všetci okolo mňa. Za sekundu som toho mohol premyslieť strašne veľa, ale nestalo sa. Zápach môjho vlastného potu vystriedala vôňa. Nasledoval vlhký pocit, po ktorom som nadobudol jemný pocit šťastia. Bol to bozk, ktorý zvlhčil moje rozhorčené pery. „Pre šťastie ... pre šťastie ... pre šťastie zlatko.“ opakovalo sa neustále až kým som neupriamil svoj zrak na niečo predomnou. V pamäti som vedel, že mi to je známe, je to niečo na čom mi záleží, niečo čo mám rád a čo milujem. Bola to jej tvár. Aj keď som si v tom momente nevedel spomenúť na jej meno, vedel som, že je tým čo som dlho hľadal. „Drake! D... Dr... ake ..ake ... aaakkkeeeee...“ ozývalo sa v mojej hlave, ktorá sa chystala explodovať od náhlejšej bolesti. Piskot sa zvyšoval až nastal belavý záblesk a všetko zrazu stíchlo.

Bolo to tu. Opäť! Ocitol som sa uprostred miestnosti s veľkým zrkadlom predomnou. Akýsi zvuk vzbudzoval moje zmysly, no chvíľu trvalo než som sa spamätal. Otočil som sa a zistil, že zvuk, na ktorý sa tak upriamil môj sluch bola rana o dvere, ktoré boli umiestnené hneď za mnou. V momente keď sa dvere rozleteli som, zistil kde vlastne som. Cítil som každú kúsok priestoru, každú časticu v podobe letiacich kúskov betónu a odlámaného dreva, či tečúcu vodu alebo rýchlость svetla zo žiarovky nado mnou. Nachádzal som sa na verejných záchodoch a to čo sa objavilo za mnou bolo niečo čo tu očividne nepatrilo a ja som to dobre vedel. V dverách ktoré sa rozleteli sa objavila postava muža, ktorý vletel dnu a vypálil salvu z brokovnice. Stihol som sa rýchlo zohnúť a tak sa guľky zaryli do skla nado mnou. Opäť som nadobudol ten pocit. Pociť, že vnímam každú čepinku zrkadla, ktorého malinké častice sa rozlietali na všetky strany. Vedel som, že nesmiem ostať na mieste a musím konať. Rýchlo som vstal, otočil sa a smerujúc so svojim telom som sa hodil oproti útočníkovi. Tupým nárazom som vyrval zbraň z útočníkovho uchopenia a brokovnica padla na zem. Naše telá splynuli v jedno letiace teleso, ktoré letelo cez dvere z rozstrieľaným zámkom. Ja som opäť cítil, každú časticu rozvíreneho plášt'a útočníka. ktorý nás v priestore celých zahalil. Nasledoval pád, vedel som, že to príde a tak som sa pripravil. Prvé padlo telo útočníka na ktoré som napokon pristál svojim telom aj ja. Vyskočil som na nohy, čo môj protivník nečakal. Získal som trochu času a tak som zistil, že je to černochoch s potetovaním na pravej polovici tváre. Bol vyzbrojený ľahkými zbraňami a celkom dobrým módnym oblečením z 20. storočia. To čo ma ale najviac zaujalo bol svietiaci modrý štvorec umiestnený na čiernom tričku pod plášťom. Zviazovalo ho to, že patrí k nim – k tým, ktorých mám dnes zabiť.

Černochoch sa nestihol ani nadýchnuť, keď som ho zdrapil oboma rukami a s celým rozmachom ho vyhodil na nohy. Stihol siahnúť po deviatke, ktorú mal na opasku no vytasíť ju nestihol. Predstihla ho moja pravá ruka, ktorá mu silným blokom zlomila zápästie o jeho kovový opasok. Okolím sa zrazu rozšíril zbesilý rev mojej krátkej známosti. Kosti zapraskali

a ja som opäť cítil energiu v mojom tele. Ľavou rukou som vybral zbraň po ktorej siahal a pritisol som mu ju pod bradu. Jeho temné oči sa zrazu naplnili strachom a beznádejou. Vedel čo bude nasledovať. Vzchopil som sa len na pár slov a povedal som: „ Spojenie ukončené.“. Odklonil som hlavu a stlačil spúšť. Gulka sa prevrtala cez jeho ústnu dutinu až do temnej časti hlavy, kde naštrbila jeho holú lebku ale neprerazila von. Časť jeho krvi sa pri strele rozletela na strany a dopadla aj na moju tvár. No našťastie jej nebolo veľa ako obvykle. Bezvládne telo sa hneď po výstrele zrútilo na zem. Modrý štvorec zmizol a jeden z nich to už mal za sebou, čakali ďalší. Nastalo ticho a tak som sa chvíľu vzpomätával, ešte stále som nebol v poriadku po drogách, ktoré mi dali.

Nachádzal som sa na chodbe so žltobielymi stenami. V okolí sa rozplývala klasická hudba a ja som stál zakrvavený nad mŕtvou chlapa a rozmýšľal čo bude ďalej. V ruke som mal zbraň a cítil sa už bezpečnejšie. Nikdy som ju na začiatku nemal, vždy som si k nej nejako našiel cestu a preto ma ľudia milovali. Vykročil som chodbou smerom k hudbe a onedlho som objavil niečo naozaj nečakané. Objavil som sa uprostred akéhosi plesu. Plesová miestnosť bola obrovská a zahalená do červeno-žltej farby plných tančiacich ľudí. „ Blbí boti “ pomyslel som si a vykročil ďalej. V momente si ma všimli a nasledovalo, to čo obvykle. Ľudia ma neprehliadli ako kráčam celý zakrvavený so zbraňou v ruke a tak začali vrieskať akoby som bol smrť, ktorá si ide práve po nich, ale ja som šiel po niekoho úplne iného, niekoho kto do tohto sveta určite nepatril. Nasledovalo pár hysterických vreskov a pokrikov. Niektoré z nich som už zažil predtým, veľmi dobre som si ich pamätal ako aj tváre, ktoré míňali v dave môj pohľad. Nikto nezakročil, nikto nespravil nič a ja som pokračoval cez stred sály ďalej. Pár krát som vystrelil do výšky a tak výkriky a chaos neprestávali, keď tu som zrazu pocítil ranu do môjho pravého ramena. Nebol to výstrel, ktorý by som aspoň trochu v predstihu zastihol. Bola to akási iná strela. Bolesť sa rozplynula do celého môjho tela. Zreval som a pozrel sa na rameno. To čo som zbadal ma prekvapilo. Bol to šíp. „Šíp ?“ povedal som pre seba a začudoval sa pretože som tomu nechápal. Netrénoval som proti šípm. Nevedel som, že v tejto verzii budú šípy povolené. Oceľ sa mi šikovne zaryla do ramena a krv si pomaly nachádzala priestor cez moje šedé tričko.

Kľakol som a zlomil kovovo-drevený materiál v ramene. Obzrel som sa smerom odkiaľ putovala strela, keď tu zrazu spoza vyvýšeného pódia, kde bola kapela vyskočí s rozbehom postava do výšky s kušou v ruke. Jej plášť sa rozvinul akoby dostala krídla a v tom momente vyzerala ako anjel. Bolo to úchvatné ako som všetko vnímal. Všetky tie pomalé pohyby ľudí utekajúcich okolo mňa a tá postava pár metrov vo vzduchu predomnou. Keby bolo na mne tak by som v tomto svete ostal aj navždy, pretože som mu rozumel ako málo kto, ale to nebolo mojím cieľom. Nasledoval ďalší výstrel, no tentoraz som sa pripravil a schmatol som prvé teleso čo bolo po blízku- bola to mladá žena, ktorá mi v tom momente bola úplne ukradnutá. Aj keď bola pekná a nevinná, šíp preletel jej hrudňou ako cez maslo a zastavil sa až na kosti môjho hrudného koša. Cítil som to. Cítil som strach aj vôňu jej krásneho parfumu, jej tlkot srdca jej beznádej. Bol som strojca jej smrti a ona nemohla spraviť nič. Jemne otočila hlavu a pozrela sa priamo do mojich ľadových očí. Nevieť prečo, ale v tom momente som v nich videl ju. Ju, moju milovanú Viwi . Pohládila ma po hlave a ja som ju pomaly skladal na zem akoby to bola naozaj ona. To už postava útočníka bola asi

desať metrov predou mnou a vystrelila druhý krát. Tentoraz šíp zasiahla jej kľúčnu kosť. Vystrela sa od bolesti a vo mne sa zrazu prejavili úzkostlivé pocity. Jej telo bezvládne sklzálo po mojom na zem. Nadobudol som zrazu zúrivosť a uchopil moju zbraň do rúk. Postava už nabila ďalší šíp a bola pripravená vystreliť. Stihol som si všimnúť, že to bola žena v čiernom koženom plášti, keď tu zrazu opäť krvilačne vystrelila. Neváhal som a stlačil spúšť tiež, no na moje prekvapenie moja zbraň nevystrelila. Náboj sa zablokoval v hlavni a tak sa nestalo nič. Sledoval som už iba ako sa šíp zabára do mojej hrude a cítil bolesť s každým milimetrom čo je ďalej v mojom tele. Trafila mi do pľúc a opäť som zreval. Zlomil som šíp v mojej hrudi a so slzami v očiach inštinktívne uchytil zbraň hlavňou v dlani. Rozmachol som sa a silno hodil pištoľ smerom na ženu, ktorá práve nabila ďalší šíp. Stačila spozorovať a so svojimi schopnosťami vycítiť, že niečo sa k nej blíži no už bolo neskoro. Zbraň ju trafila hlavňou priamo do tváre. Vystrelila, ale minula a šíp sa kľzavo odrazil od dlážky neďaleko mňa. Ženu náraz na chvíľu ochromil a tak padla na kolená s rukou na tvári. Rozbehol som sa k nej s obrovským revom. Všimla si to a uchopila automatický škorpión na svojom pase pod plášťom. No nestihla ani odistiť a už som bol pri nej. Chytil som jej ruku so škorpiónom a zlomil jej ruku o moje koleno. Jej kosť náhle praskla a vystrčila spoza kože ženy. Z otvorenej zlomeniny sa začala liať spoza jej rukáva tmavočervená krv. Podľa mňa jej tá farba sedela k jej odevu. Čo ma prekvapilo bolo, že tá žena tú bolesť nijako nedala najavo. To ma ešte viac podgurázilo a tak som chytil jej dlhé bloňďaté vlasy zapletené do dredov a obil jej hlavu o schod na pódium, ktorý bol hneď za ňou. Žena zrazu znehybnela a jej pohľad na strop zľadovel. Krv spoza jej hlavy začala stekať po schodoch a mne sa konečne uľavilo. Chytil som škorpión do ruky, odistil a vpálil guľku do miesta, kde mala srdce. Po chvíľke modrý štvorec zmizol. Utriel som si čelo od potu a konečne si trochu vydýchol. Srdce mi tlklo ako šialené a pred očami sa mi zahmlievalo, vedel som, že to už dlho nezvládnem ale musel som vydržať dokonca. Kľakol som na kolená a snažil sa nemyslieť na bolesť.

Vyplul som hlien a krv z mojich úst. Okolo mňa bol chaos a spanikárení ľudia kričali, alebo sa kryli spoza stoly. No ja som v tom chaose zrazu započul niečo čudné – boli to niekoho kroky blížiac sa rýchlo ku mne. Otočil som hlavu, no prvé čo som pocítil bol chlad ocele na mojom rozpálenom spánku. Opäť ma od života v tomto svete míňal najmenší pohyb – pohyb kohútika na zbrani, ktorá mi mierila na hlavu. „Si posledný.“ ozval sa zachrípnutý mužský hlas a následne som pocítil silnejšie pritlačenie hlavne o moju hlavu. Nemal som k smrti ďaleko, ale nebol som v beznádeji - vedel som, že jeho slová nie sú až tak pravdivé ako si myslí a tak som sa pousmial. Z môjho správania zaváhal akoby aj on zistil, že asi to čo povedal nemôže isto tvrdiť. Nerobil som nič, pretože som vedel čo bude nasledovať. Cítil som celý čas, že okrem neho je po blízku ešte niekto iný. Nasledoval zvuk letiaceho objektu v priestore. Obaja sme tušili čo to je. Privrel som oči a cítil ako sa letiaca dýka v momente zapichla do jeho ruky a odvrátila jeho nasledovný výstrel, ktorý minul moju hlavu o pár centimetrov. Pocítil som pálenie na mojej tvári a od výstrelu sa mi úplne stlmil sluch. Keby som nemal takéto zmysly aké som mal, neprivrel by som oči a možno by som aj od strely oslepol. Otvoril som ich a chmatom som mu vybil zbraň z ruky, ktorá odletela nabok. Spravil krok dozadu, ja som neváhal a z posledných síl vyskočil na nohy a otočil sa no nečakal som čo sa stane. Stihol som si všimnúť, že to bol dobre stavaný muž s ryšavými kučeravými

vlasmi a zelenými veľkými okuliarmi na očiach. Nechápal som prečo sa vždy snažia vyzerat' pôsobivo namiesto toho aby viac trénovali svoje zmysly, ale to nebolo v ten moment podstatné.

Nečakane ma kopol silno do hrude a ja som sa zastavil až o pódium za mnou, pričom mi kopom zatlačil zlomený šíp tak, že sa úplne stratil v tele. Z rany vyšplechla krv a nastalo obrovské pálenie a neskutočná bolesť, ktorú som cítil vo svojom vnútri. Zahmlilo sa mi pred očami a lapal som po dychu. Pľúca sa mi naplňali krvou a ja som vedel, že to budú posledné chvíle môjho života. Zrútil som sa na kolená a sledoval ako sa zo mňa valia k zemi pramienky krvi. Snažil som sa z celej sily nadýchnuť, ale nedalo sa. Teplo vystriedal chlad a o chvíľu som bolesť prestával vnímať. Svaly mi začínali ochabovať a tak som pustil zbraň z mojej ruky. Vedel som, že smrť sa blíži a tak som upriamil pohľad dopredu. Sledoval som ako postava muža bojuje s niekým iným. Bola to Avre. Bola pôsobivá a svojim spôsobom nádherná. Mala krásnu tvár, zelené oči a hnedé vlasy – vpredu krátke niekoľko milimetrov a vzadu boli dlhé pramienky zapletených vlasov. Mal som ju rád, bola pre mňa ako vlastná sestra. Vyskočila do výšky a nožom pichla muža do chrbta. Milovala nože, videla v nich poéziu. Prekvapilo ho to a tak vystrelil. Dostal to jeden z nevinných ľudí z davu priamo do brucha. Rozmachol sa svojou obrovskou zakrvavenou rukou, kde bola stále zapichnutá dýka, ale Avre inštinktívne odskočila dozadu a tak sa vyhla útoku. Hneď za tým nasledovala ďalšia rana, no tá ju trafila priamo do tváre. Svojou silnou päťou ju jednou ranou zohavil a ešte skôr než sa zložila na zem dopadli jej dve zuby, ktoré sa odrážali od podlahy ako kocky v herni. Tušil som, že to nie je dobré a tak som sa začal k miestu boja plaziť. Na nič iné som sa nezmohol. Avre bola dobrá bojovníčka, trénovali sme spolu, ale na takéhoto borca svojou jemnou postavou jednoducho nestačila. Muž sa zatackal a keď zistil, že Avre leží nehybne so skrvenou tvárou na zemi vytiahol si nôž z ruky. Zreval a hodil ho do od zlosti do prvého človeka, ktorý bol na blízku. Ten človek mal z davu jediný biele sako a nožom mu trafil priamo do krku. Všetci zvrieskli a ja som sa natiahol rukou o zem, aby som sa dostal ďalej. Nešlo to. Bolo to len pár metrov, ale zdalo sa mi, akoby to bolo strašne ďaleko.

Chlap si narovnal krk a siahol po noži na chrbte, zabručal a vytiahol ho von. Kvapky krvi dopadli na dlážku. Zohol sa akoby chvíľu premáhal svoje vlastné telo a potom zhodil plášť na zem. Na ramene mal zavesenú krátku odrezanú brokovnicu a za opaskom deväť milimetrovú pištoľ. Jeho biele tričko bolo celé od krvi a nevyzeralo to s ním najlepšie. Narovnal sa a prehodil si nôž vo vzduchu. Vedel som čo sa chystal spraviť, chcel sa pred jej smrťou s ňou ešte pohrať. Musel som v tom momente získať viac času a tak som sa z veľkými ťažkosťami a bolesťami nadýchol a zmohol len na to, že som naňho zvrieskol: „Hej ty!“ Všímol si ma a otočil sa mojim smerom. Vzal do ruky brokovnicu a vystrelil najprv do vzduchu a potom do skrčených ľudí pri stene. „Buďte už kurva, ticho!“ zvolal a vybral si dva náboje ktoré po ceste ku mne do zbrane nabil. Stál na do mnou a usmial sa ako slniečko. „Tento raz ti to nevyšlo.“ povedal spokojne a namieril mi na hlavu. „Skurvil si si to.“ riekol som a usmial sa na oplátku ako slniečko ja. Jeho úsmev zmeravel a vedel prečo. Otočil sa a pozrel na miesto, kde ležala Avre, no ona tam už nebola. Ďalej už so svojimi zmyslami nestačil. Avre k nemu skočila z boku a rýchlym sekcom prešla nožom cez jeho krk najprv z ľavej strany a potom z pravej. Krv z rán sa v momente vyvalila ako z melóna. Nakoniec sa

zohla a zapichla nôž zdola do jeho genitálií. Bol to veľmi rýchly útok a netrval viac ako dve sekundy. Chlap zreval ako prasa na bitúnku. Chytil Avre s rukou pod jej krk a začal ju dusiť. Vyzerala strašne. Mala vybité predné zuby a roztrhnuté zakrvavené obočie. V momente kopl kolenom do noža, ktorý sa v jeho genitáliách zaryl ešte hlbšie. Ryšavý chlapík vypúľil oči, vydal so seba zvláštny sipotavý zvuk a zvalil sa na zem. Avre spadla a začala sa spamätávať z jeho útoku. Obaja sme pozreli naňho ako jeho telo bojuje so životom až nakoniec jeho pohľad skamenel a modrý štvorec zmizol. Mali sme to za sebou a to mi v tú chvíľu stačilo. Zahľadel som sa na Avre a naše pohľady sa stretli. Jej upokojujúce zelené oči boli poslednou vecou, ktorá mi uľahčila smrť a prechod do iného sveta. Uvoľnil som svalstvo, vydýchol a so zavretými očami pokojne klesol hlavou k dlážke.

Nastalo ticho a tma. Opäť som mal pocit akoby čas, priestor či hmota neexistovala. Zdalo sa mi akoby som bol náhle súčasne najmenší aj najväčší na svete ako atóm a vesmír. Vyzeralo to akoby tu nič iné odjakživa nebolo. Nachádzal som sa tu iba ja, uzavretý vo svojej mysli. A predsa sa to zmenilo, začal som cítiť ten druhý svet. Objavilo sa svetlo, za ním sled neidentifikovateľných zvukov až napokon som začal cítiť aj svoje telo. Bola mi zima a mal som vyschnuté v hrdle. Biele svetlo vystriedal náhle rozmazaný obraz. Zavrel som oči a pocítil intenzívnu bolesť na mojom chrbte. Zvuky prestali až som začal rozoznávať hlasy. „Odpojiť dátový snímač.“ zašeptal niekto a ja som pocítil jemné mrvenie v ľavom spánku na mojej hlave. Trhlo ma to a zaštipalo. Otvoril som oči a snažil sa zaostriť zrak na svetlý bod predomnou. Po chvíľke si moje zmysly uvedomili, že je to lampa kývajúca sa nadomnou. Zrazu sa tam objavil akýsi objekt, ktorý prerušil tok svetla do môjho zorného poľa. „ Si späť. Som pri tebe ...“ povedala hlava nado mnou a na líci som pocítil jemný príjemný dotyk. „Viwi?“ zachrčal som a privieral oči, aby som lepšie rozoznal tvary tohoto sveta. „No jasné ...Vstávaj macher. Vnímaš?!“ povedal mužský hlas a príjemný dotyk sa zmenil vo facku po mojej tvári. Chvíľu trvalo kým som sa spamätal a bol schopný ovládať svoje telo, no po chvíľke som otvoril ústa a vydal zo seba: „ Som ... som tu ... Kyro . „ Hehehe. Ty si letec. riadny letec.“ zažartoval, chytil mi ruku a vpichol ihlu s bielou kvapalinou. Bolesť prišla náhle a bola neznesiteľná. „ Toto ťa vždy preberie“ povedal a zasvietil mi niekoľko krát s baterkou do očí, potom sa stratil z dohľadu. Malá visiaca lampa zo stropu nado mnou sa vždy jemne kývala, akoby tancovala na tep môjho srdca, ktoré mi začalo bubnovať a prebúdzat' ma do iného sveta. Pozoroval som ju ako sa lenivo mihotá pred mojím zrakom. Tento svet ma začal vnímať a ja som ho začal postupne vnímať tiež. Okolo mňa bol akýsi hluk. Niekoľko zvukov sa prelínalo cez seba až po chvíľke som rozpoznať, že sú to hlasy. Zdvihol som ruku a pozoroval ju v odraze svetla žiarovky. Zdalo sa mi akoby som sa na svoju ruku pozeral po prvý krát, akoby mi niečo vadilo na jej tvare. Vždy som mal problémy s prechodom. Môj mozog si musel zvyknúť na to, že opäť využíva telové receptory namiesto elektrických impulzov.

Prípravok V-A a V-B pomáhali v prechode medzi svetmi. V-A je svojim spôsobom droga, ktorá sa po aplikovaní dostáva do mozgu a slúži na bezproblémovú synchronizáciu svetov. Táto čierna kvapalina je bránou do iného sveta. Biela kvapalina V-B pôsobí opačne a odbúrava pôsobenie drogy z mozgu. V-B naozaj dokáže za malú chvíľu odstrániť pôsobenie halucinogénnej V-A, bez ktorej by iný svet pre nás neexistoval avšak má to aj svoju cenu. Po

aplikovaní V-B príde človeku veľmi nevoľno a droga sa odbúrava z tela von v podobe zvratkov. Vedel som, že za chvíľu to príde aj na mňa a tak som sa tomu vôbec nebránil. Nastalo jemné mrvenie po celom mojom tele a závraty v hlave. „hej ...Drake! hej! ... pozeraj na mňa!“ zvolal Kyro hľadiac na mňa. „Už to ide ... vydrž Drake! “Otočil sa a siahol po niečom . „Z toho ti bude riadne na sračku. hehe.“ poznamenal pozdvihol mi hlavu a lial mi do úst akúsi tekutinu. Na chvíľu sa mi zahmlilo pred očami a nastala povrchná bolesť v žalúdku. Dýchal som zhlboka a na chvíľu nevnímal okolie okolo seba. Vo vnútri som horel a začal sa triasť. Pociťoval som akoby sa mi niečo prilepilo na žalúdok. Zrazu mi bolo vo vnútri ťažko, akoby som tam mal kamene. Zvratky prišli v momente. Vystrelili zo žalúdka ako šípy. Strhol som sa a schúlil na lehátku do kľbka. Prvá salva mi naplnila ústa. Odpudzujúca kyslá chuť vo mne vyvolala inštinkt prehltnutia a tak sa zvratky na chvíľu vrátili naspäť odkiaľ prišli, no telo sa nevzdávalo a vrátilo spätný úder. Ten už bol pre mňa osudný a otvoril som ústa. Vyvrhol som zvratky bez toho aby som vedel kam mierim. Našťastie to bol kýblik, ktorý mi tesne pod hlavou pridržoval Kyro, môj osobný technik. „Ježísi. Dnes to z teba ide.“ neodpustil si Kyro a pridržoval kýblik ďalej. Naozaj to bolo nechutné ale nevyhnutné. Bez toho by som sa z V-A spamätával niekoľko hodín. Škoda že chemici z BSI neprišli na trochu príjemnejší spôsob.

Išlo to zo mňa ako keď pustíte vodu z kohútika, hádam som vypustil všetko, čo som v žalúdku mal. Niekoľkokrát ma ešte naplo a bolo už po tom. Od vyčerpania som prestal v momente ovládať svoje telo a naklonený k zemi som sa prevalil cez lehátku až na podlahu. „Sakra, Drake! do frasa!“ zvolal Kyro udržiavajúc moje telo prevesené tesne nad dlážkou. Mal problémy ma udržať, a tak ma celého zvalil z lehátka na zem. Nohy sa mi zvalili ako dva kláty dreva. Na hrudi som mal vždy prilepené senzorové drôtové prílepky pripnuté k počítačom a meracím strojom. Drôty sa napli ako struny, šťastie, že som tie stroje nezvalil. Kyro si to všimol a hneď ma začal od nich odpájať. „Ty mi tu asi dnes chcípneš kamoško. Hej! Dole! Dajte battle block dole! Dooooleee ty magor!“ zvriskol do stroja neďaleko. Kovová podlaha podo mnou sa zachvela a započul som mechanické zvuky. V tom čo sme boli sme sa pohli. Za pár sekúnd nastal treskot a zastali sme. Trochu som sa pozbieral a snažil sa vstať. Na sebe som mal iba akési jemné biele nohavice. Kyro mi pomohol a stál som opierajúc sa o jeho rameno konečne na vlastných nohách. Následky z prechodu som mal vždy ešte čerstvé a tak som si nepamätal, že som do toho v čom som sa nachádzal predtým vstúpil. Stáli sme v kovovo sklenenej guli plnej prístrojov. Pozrel som sa cez sklo von a spozoroval v rozsiahlejšom priestore akési veľké mechanické ruky držiace sklenené gule. Všade naokolo sa nachádzali ľudia, ktorí jasali a tleskali. Všetko to vyzeralo ako kolosus, či aréna v akomsi športe. Vtedy som si uvedomil, že v niečom podobnom sa nachádzam aj ja. Bolo pre mňa neznáme aj keď som vedel, že hlboko v pamäti to poznám veľmi dobre. „Tak poď šampión!“ poznamenal Kyro a stlačil spínač na mechanických dverách pred nami.

Vyšli sme von, kde sa predou mnou objavil celý priestor. Bol to kolos v tvare pologule, s mechanickými rukami v strede. Masy ľudí, ktorí sa nachádzali všade naokolo zrazu upriamila pohľady rovno na mňa. Obrovská hala stíchla akoby ten dav tvoriaci niekoľko tisíc ľudí tvoril jeden organizmus. Nechápavo som sa pozrel na Kyra, ktorý ma stále podopieral. Kyro sa len usmial a pokrčil ramenami. Nad mechanickými rukami sa zrazu objavil môj

obrovský trojdimenzionálny holografický obraz a dav zhluknel. Zrazu sa začal halou ozývať akýsi harmonický zvuk, akoby ten veľký organizmus prítomný všade naokolo chcel naraz prehovoriť. Myslel som, že sa mi to zdalo, ale z davu som počul ako stupňovane opakovali moje meno. Pousmial som sa a zdvihol päť do výšky, dav zjasal a niekoľko ľudí dokonca vstalo zo svojich sedacích buniek. Prerušil ich až silný hlas z vychádzajúci z reproduktorov rozmiestnených v celej hale. „Dnes sme videli niečo úžasné. Stretnutie tímu CROW a Night Stalkers. Zmerali si sily a tak ako viete, dopadlo to naozaj prekvapivo. Poďte ku mne všetci, CROW, Night Stalkers poďte sem.“ povedal malý chlapík pripomínajúci trpaslíka na kovovej ploche umiestnenou pod mechanickými konštrukciami. Odtrhol som sa od Kyra a povedal mu, že už to zvládnem sám. Prvých pár krokov bolo ťažkých ale napokon som pokračoval po konštrukcii k plošine. Moju cestu skrižovala trasa inej osoby. Bola to ona – Avre. Vyzerala ináč ako vo svete Virtua. Všetci sme si svoje postavy vo virtuálnom svete prikrášlili. Ja som si napríklad zväčšil objem svalovej hmoty zatiaľ, čo ona si ubrala pár kilogramov zo svojej váhy, no úsmev mala vždy krásny. Chvíľu nespustila zo mňa oči, no potom zamierila na plošinu kde už stáli ostatní. Bol som posledný ako obvykle vďaka prechodom medzi svetmi, ktoré pre mňa boli veľmi nepríjemné a tak na mňa všetci čakali. Došiel som na miesto, kde ma už čakali ostatní členovia nášho tímu: Winslet a Narrows. Winslet bol chlapík prikovaný k elektronickému vozíčku, na ktorý si od svojich teenagerských čias až do terajšej štyridsiatky úplne zvykol. Mal dlhú zafarbenú čiernu bradu zapletenú do dredov a hlavu bez jediného vlasu. Bol najstarší v tíme, no správal sa úplne odviazane. Mal stále chytré postrehy, no nikdy sa nepokúšal povyšovať nad ostatných. Bol veselej povahy, čo by človek o ňom na prvý pohľad nepovedal a svet Virtua preňho znamenal veľa. Otváral mu možnosti, aké mu reálny svet nikdy dať nemohol a to hlavne pocit, že môže opäť chodiť. Narrows bol na druhej strane úplne z iného cesta. Bolo mu okolo 22 ako mne. Mal dlhé čierne vlasy, vysokú strnulo zhrbenú postavu a ľadový pohľad. Narrows patril k večne zasnívaným ľuďom. Málokedy prehovoril, no boli aj dni keď začal vnímať reálny svet a komunikoval s ním.

Svet Virtua, na ktorom bol dlhodobo závislý v ňom zanechal hlboké rany. Mal dar ako všetci ostatní z tímu a to vnímavosť pre virtuálny svet Virtua. To mu pomohlo postaviť sa na nohy a neprepadnúť úplne závislosti života iného života vo svete Virtua ako sa to stalo väčšine obyvateľstva. „Tak tu je ten bastard! Drake! ani sme sa tam nestretli. Odstavili ma v momente! Ešte, že si tam bol.“ zvolal na mňa Winslet svojim chrapľavým hlasom Winslet a tľapol ma rukou po ramene. „Ďakovanie patrí Avre. Vďaka nej to máme z krku.“ riekol som. „To je pravda. Mali sme tu s Narrowsom prácu s týmto chlapíkom. Vidíš ho? Hej ty! Ešte si ťa podáme, uvidíš. Dostali nás, ale aspoň, že sme Vám to trochu zjednodušili, no nie!“ zvýšil hlas Winslet a pozrel sa mi vážne priamo do očí. Mal som pocit akoby mi chcel niečo povedať, keď sa pousmial a spravil otočku na svojom vozíku. „Na budúce záver necháš na mňa! hehe. Jasné?“ skonštatoval Winslet a všetci sme sa nachvíľu zasmiali. „Je presne 23:30 a pár sekúnd. Milé dámy a páni máme tu záver dnešného stretnutia v aréne. Stretli sa tu dva heroické tímy.“ povedal malý chlapík v strede plošiny a ukázal na štvorčlennú skupinku ľudí pred nami. „V modrom tíme sa predviedli Nightstalkers. Nekompromisný a štýlový zabijaci vo svete Virtua.“ povedal moderátor a ja som sa pozrel na svojich protivníkov v reálnom svete trochu lepšie. Bola to banda podobná tej našej. Ani jeden z nich sa nerovnal

svojej virtuálnej podobe. Veľkého chlapíka , ktorý nám najviac spôsobil problémy som spoznal ako posledného. Bol to nízky chlapík zo silnými dioptrickými okuliarmi. Na svoju podobu vo virtuálnom svete sa nepodobal ani zďaleka. Sila jedinca vo virtuálnom svete spočívala vo vnímaní virtuálneho priestoru, ktorý sa dal prechodom impulzov do mozgu cítiť a vytrénovať. Vedel som, že tento človek má silný potenciál a tušil som, že sa s ním nevidím posledný krát. , a na druhej strane sa nachádza tím červených. Tím, ktorý stavia na prekvapení , tím CROOOOOW! Výherca dnešného stretnutia.“ zvolal moderátor a ukázal na nás. V momente sa okolo nás objavili malé trojdimenzionálne holografické lietajúce senzory, ktoré nás premietli v nadmernej až gigantickej veľkosti ponad celú plošinu. Dav zrazu zajasal, čo v nás vyvolalo radosť a pocity, ktoré sa veľmi ťažko opisujú. Objímali sme sa, hecovali jeden druhého. Tá chvíľka slávy, sa stala jednou z vecí, na ktoré sa len tak nezabúda. Tím Nightstalkers sa vytratili a tak sme ostali na plošine sami. Moment výhry je úžasná vec. Vedeli ste, že vás pozoruje nespočetné množstvo ľudí. Skenovali svojimi pohľadmi každý váš pohyb, gesto, či načúvali vášmu slovu. Niekedy som si pomyslel, že mi vedia čítať aj myšlienky, no napriek tomu ten moment stál na nezaplatenie. Za každým čo sme boli úspešný, som si v duchu povedal, že žijem. Žijem, dosiahol som niečo a môj život je niečo hodný. Nie vždy to bolo také. Boli časy, keď som sa potuloval po baroch a vláčil sa s bandou kade tade. Vlastne len posledný rok mi zmenil život – rok 2007.

Narodil som sa v umeleckej rodine, rodine sochára a huslistky, rodine Nillerových. Neviem či sa to dá nazvať, že som sa narodil, pretože som bol do rodiny aplikovaný – vklonovaný. Dnes sa rodia deti každému dvanástemu páru a až šesťdesiat prvému páru sa môže narodiť zdravý jedinec. Biologické génové testy zistia šancu páru v klonových replikačných centrách. Moji rodičia, tak ako väčšina párov šancu na zdravé dieťa nemali. Moja matka veľmi túžila po dieťati a tak sa spolu s otcom dohodli na tom, že sa podradia aplikácii. V sedemdesiatych rokoch, v ktorých som sa narodil sa DNA klona skladala s väčšou časťou rodičov ako z náhodného výberu, no teraz je to naopak, ba dokonca je pomer rodičov niečo okolo desať percent. Zlaté staré časy. Vyrastal som v pomerne slušnej rodine. Otec pracoval viac menej pre spoločnosti a organizácie, pre ktoré vytváral unikátne trojdimenzionálne sochy. Moja Matka mala ducha pre hudbu. Takých ako ona bolo málo, pretože klasická hudba zo starého milénia sa skoro vôbec nepočúvala. Avšak hrávala pre vyššiu spoločnosť a väčšinou na zákazku. Detstvo som mal pekné. Bývali sme v obrovskom apartmáne s výhľadom na celé mesto, kde sa do výšky týčili stovky mrakodrapov. V byte sa nachádzali naozaj unikátne veci aké si vtedy nemohol dovoliť každý. Rodičia často chodili na večierky či stretnutia s vyššej spoločnosti a ja som ostával doma sám. Vždy, keď odchádzali, tak sa ku mne priblížila a pobožkala ma na čelo. Doteraz si pamätám jej vôňu, pôvab a krásu. Žiarila a to zbožňovala. V byte sa nachádzali monitorovacie počítače, ktoré snímali každý môj pohyb. Boli niečo ako moji pestúni. Sám a opustený v byte som sa uchyľoval k zábavnej konzole s kopou hier, ktorú mi otec zaobstaral od mojich piatich rokov. Lásku k nim som našiel veľmi rýchlo. Prešli necelé dva roky a už som nastúpil na školu, kde som postupne zisťoval, aký je naozaj tento svet.

Od začiatku 21.storočia vznikali mnohé teroristické útoky, ktoré zmenili svetovú politiku a obavy ľudí vzrástli. V krajinách, kde vládlo moslimské náboženstvo sa pojem „viera“ zmenil od nového milénia v „boj za Alaha“ voči ostatným neveriacim. Do roku 2026 vyspejšie obyvateľstvo zeme sužovalo okrem moslimských radikálnych teroristických organizácií, hľadiace na pomstu v mene Alaha aj nedostatok ropy. Ku všetkému prispel agresívny postoj Spojených štátov amerických, vďaka ktorým vzniklo mnoho vojen. Tie nevyriešili nič, iba naplnili americké vrecká a vytvorili takzvané " červené zóny". Začalo to v Afganistane, potom v Iraku, hneď na to v Iráne, Palestíne, Venezuele a niektorých štátoch Afriky. Spoločenstvám Moslimov, či chudobnejších krajín sa tieto očividné kolónie prestali páčiť a začali sa búriť. Veľkým zástancom začala byť India a neskôr aj Pakistan, ktoré sa spojili a požadovali odchod spojeneckých vojsk z okupovaných krajín, ale ani to nepomohlo. Krajiny začali byť považované za zástancov teroristov a zla a onedlho na ich územiach tiež vypukla vojna, ktorá ich zaradila medzi červené zóny spolu so skoro všetkými povstaleckými štátmi Afriky a indonézskych ostrovov.

Tieto krajiny prežili rýchle okupačné vojny aliancie a tak plán zničenia rodísk teroristov bol na dosah, čo vyvolalo vo vyspelých krajinách úspech a nádej na mier. Avšak nastalo to, čo hľadám v tú chvíľu nikto nečakal. Obyvateľstvo sa po útokoch v červených zónach začalo enormne šíriť. Vo vnútri zdevastovaných krajín zavládol mor a hlad. Teroristické útoky a nenávisť moslimského chudobnejšieho sveta voči severnej pologuli ešte viac vzrástla a to hlavne voči Rusku a Európe, ktoré sa angažovalo do boja proti terorizmu po agresívnej politike Spojených štátov, smerujúcich svet do záhuby. Základné potreby ako zdravotná pomoc či vzdelanosť neexistovali. Dôležitá začala byť pre nich viera, v ktorej videli zmysel svojho života. Pomoc zo strany vyspejších štátov sveta v povojnových krajinách fungovala, no nestačila na obrovský počet obyvateľov, ktorý označovali armády za okupantov ich krajiny. Vznikli rebélie a nespočetné množstvo veľkých teroristických útokov pripomínajúcich začatie boja proti terorizmu - 11.septembra 2001. Vyhlásili "svätý boj za slobodu" okupovaných miest a skutočný teror sa ešte len začal. Masové počty mŕtvych, boli na dennom poriadku a mnohé noviny ich už aj prestali vysielat', kvôli vládnemu nariadeniu nerozširovať paniku. V uliciach miest vyspejších štátoch zavládol, nepokoj a strach. Nikto nedôveroval nikomu, sociálne vzťahy sa úplne naštrbili, čo zvýšilo aj neuveriteľný počet samovrážd či kriminálnych činov. Verejné stretnutia ako kostoly, školy, zasadnutia, či diskotéky začali byť kontrolované a s maximálnym počtom účastníkov do sto ľudí na jednom mieste, aby možné obete boli čo najmenšie. Ulice boli plné policajtov, ktorý kontrolovali ľudí na každom kroku, no ani to nezabránilo útokom "vyvolených svätých bojovníkov". Nastala veľmi ťažká situácia a svet sa ocitol po tretí krát na ostrí noža. Predstavenstvo vyspejších krajín sa preto stretlo v Ríme, aby rokovalo o ďalšom postupe aliancie a nezávislých krajín.

Ľudia s napätím očakávali vyhlásenie vojny, na ktoré sa aj niektoré radikálne skupiny pripravovali, no po niekoľko dňových rokovaní, zvolili vlády postup obrany než útoku. Ustanovili „pakt archanjela“ – ideológia centralistického riadenia. Išlo o vybudovanie gigantických miest, prevažne spojením urbanistických častí už existujúcich miest. V predstave išlo o zmietnutie všetkých ľudí z krajiny do čo najmenšieho možného celku,

ktorý mal niekoľko sto miliónov obyvateľov a rozlohu niekoľko desiatok tisíc kilometrov štvorcových. Tento blok by bol silným voči vonkajším útokom a veľmi dobre kontrolovaný vo vnútri. Mestá sa mali vybudovať do 30 rokov. Mali zaručovať istotu a život bez strachu či akejkolvek inej hrozby mimo miest. Mestá mali aj inú výhodu a to ekonomickú- menšie náklady na prepravu po krajine. V roku 2031 bol pakt archanjela podpísaný poslednou vyspelejšou krajinou okrem Číny a začala sa celosvetová stavba miest. Nezávislými krajinami sa stali Japonsko a Austrália, ktoré boli svojou polohou mimo nebezpečenstva. Prestavby miest boli také obrovské, že sa často prenášali časti budov z okolitých miest, kde napokon z naskladaného materiálu postavili novú budovu. Pamiatky a staré historické budovy sa presúvali do zón mesta, aby pripomínali a zdôrazňovali Európsku kultúru. Práca bola neuveriteľne ťažká a mnohí sa dokončenia miest ani nedožili. Počas stavby miest teroristické útoky neprestávali, no časom ochabli, pretože Čína, na ktorú sa obrátili pohľady „svätých bojovníkov“ sa pokúsila problém vyriešiť po svojom a to využitím armády. Vznikla vojna medzi moslimským a budhistickým svetom. Tá pokračovala v niekoľkoročné vyvražďovanie. To trvá na území Číny a Indie doteraz. Štáty “paktu archanjela“ sa do konfliktu nezapojili a pokračovali v pláne a napokon po 23. rokoch sa dokončila stavba prvého mesta – Angels. Toto mesto vzniklo na západnom pobreží Spojených štátov a to na základoch mesta Los Angeles. Do roku 2062 boli vybudované všetky štyri giganty. Na území USA sa vytvorilo okrem mesta Angels aj mesto spojením miest New York a Wahington – New Washington. V Rusku sa z Moskvy a jej okolia spravilo Mesto s názvom New Russian Republic – NRR. Posledné mesto sa vytvorilo na starom kontinente, uprostred Európy - mesto E.U. City a to spojením z východnej strany Prahou zo západnej strany Berlínom. Toto mesto s gigantickými rozmermi je najrozsiahlejšie zo všetkých, pretože vzniklo na základoch menších starších miest po celej jeho ploche. Má rozlohu okolo stopäťdesiat tisíc kilometrov štvorcových a obyvateľstvo, ktoré je rôzne národné, prevyšuje štyristo miliónov obyvateľov. Tento ozrutný výtvor je najväčšou ľudskou stavbou, ktorá bola doposiaľ vybudovaná a je viditeľná z vesmíru, pripomínajúcu oko Európy.

Je to miesto, ktoré dobre poznám a cítim každý jeho celok. Každý deň sa zobúdzam a žasnem nad kaskádovitými mrakodrapmi týčiacimi sa do výšky niekoľko kilometrov. Tieto budovy, ktoré sú na zemi tvoria základný pilier pre ďalšie mrakodrapy týčiace sa v tejto architektonickej skladačke priamo k nebesám. Ešte pred sto rokmi by takúto architektúru považovali za šialenstvo a výmysel fantázie, no funguje to a bola to jediná možnosť ako v čo najmenšej ploche vytvoriť priestor pre obrovský počet obyvateľov. Je pravda, že človek stráca orientáciu, hlavne ak je v štvrtej z piatich vrstiev mrakodrapov, kde vo výške 3 kilometrov nevidí úplne na zem a kvôli oblakom ani na oblohu. V tejto mase budov sa človek pohybuje pomocou ionizačných magnetických dráh. Tieto dráhy tvoria vychyľovače - sú to zariadenia umiestnené na častiach mrakodrapov, určujúce dráhu vozidiel vo všetkých možných smeroch v priestore. Vytvárajú sa tak tunely, či cesty v priestore vedúce vozidlo v jeho dráhe, pričom sa zdá, že sa pohybujú chaoticky, no vďaka týmto zariadeniam sú cesty usporiadané a tak nedochádza ku kolíziám, či zrážkam. Funguje to na báze anti-magnetickej sily, ktorú vymyslel J.G.Kullig v päťdesiatych rokoch. Magnety s obrovskou potencionálnou silou odpudzujú, či priťahujú vozidlá s premenlivým magnetom, ktorého kladný, či záporný náboj

mení automaticky vozidlo elektrickým silovým pôsobením, pričom objekt lieta. Vychyľovače majú malé silové pôsobenie a sú po bokoch chránené hmotou, ktorá prepúšťa magnetické pôsobenie len v smere dráhy. Túto hmotu nepoznám, no Kulliga ako objaviteľa anti-magnetizmu pozná každý. Vlastne, nie každý. V tejto dobe človek pozná skôr meno Osvald Gordon Yellon, tajomníka a hovorca spoločnosti BSI – Black Sun Industries. Táto spoločnosť vznikla tesne pred výstavbou mesta. Pôvodne to bola stredná firma spomedzi viacerých, ktoré mali na starosti výstavbu mestských častí. Po rokoch stavby, ale akýmsi spôsobom získala nielen desiatky tisícok pracovníkov, ale aj uznanie štátov EÚ a popredné vedenie výstavby. Od tohoto momentu sa stala firma korporáciou a za najväčší projekt v ľudských dejinách získala nespočetne veľký kapitál. Vznikla rada vlastníkov a tak korporácia získala tretí rozmer gigantickej spoločnosti. Okrem majetku získala aj politickú moc a to sa väčšine obyvateľom prestalo páčiť. To boli ešte šesťdesiate roky, v ktorých sa ľudia dali nazývať - človekom rozhodujúcim samých za seba.

Rada BSI sa vtedy rozhodla, že väčšinu kapitálu použije do vedeckého výskumu a upriami sa smerom v oblasti elektrotechniky a informatiky. Spoločnosť vytvorila niekoľko menších firiem zaoberajúcich sa výrobou a výskumom. Ľudia boli z tohoto rozhodnutia nadšení. Objavy v prvých desiatich rokoch priniesli úspech. Spoločnosť priniesla podporné roboty, množstva softvérových systémov až po Fúzny urýchľovač, Diametričný recyklátor, či Nanorobotov, schopných vytvárať čokoľvek v priebehu niekoľkých minút. Lenže najväčší vedecký výskum ešte len vznikol v počítačových laboratóriách – Virtua, iný svet. Kompletne vznikol v roku 2091 po skoro dvadsiatich rokoch výskumu. Vznikol v dobe, v ktorej akoby bol spasením a hlavnou potrebou. Teraz si uvedomujem, že na to všetko BSI malo plán, ale možno je to len náhoda. V tých rokoch bola výroba plne automatizovaná. V obrovských továrňach kde sa vyrábali všelijaké výrobky, potrebné pre spoločnosť, pracovali už skoro všade automatické roboty, ktoré boli kontrolované len pár technikmi. Manuálna práca týchto ľudí sa tak vymenila za prácu robotov. Desiatky miliónov ľudí tak postupne kvôli robotom z BSI stratili prácu a stala sa zbytočnými. Vzniklo kopec demonštrácií, pretože títo ľudia boli nútení upriamiť sa na iné činnosti. Vlode, ale výmena ľudskej práce za prácu robotov z ekonomických dôvodov vyhovovala a tak finančne odškodnila bývalých pracantov nútených nájsť si inú prácu. Toľko voľných miest, ale pre ľudí nebolo ani v iných mestách, ktoré kvôli reforme prežívali podobný otras a tak mnohí začali rozmýšľať nad odchodom z mesta alebo nerobiť nič, iba žiť. Mimo miest sa odvážilo len pár ľudí, ktorí sa už nevrátili späť. Všade naokolo sú v bývalých mestách Európy kmene Moslimov, ktoré sa tu kočovným spôsobom po výstavbe miest a začiatku vojny s Čínou presídlilo z Afriky a Ázie. Väčšina z nich žije bez akejkoľvek pokročilej techniky, ktorú si nedokážu vyrobiť a jediné, čo je pre nich podstatné je ich viera a boj za Alaha. Mnohokrát sa pokúšali prekročiť vysoké steny mesta, no neúspešne. Tak neostávalo nespokojným masám robiť nič iné iba demonštrovať.

Mal som vtedy šesťnásť a pozeral som situáciu vyúsťujúcu veľmi zle. Mesto E.U. City, ktoré sa stalo symbolom, pre všetky národy Európy vyzeralo ako plné vrece výbušnín, pripravené k explózií. Boli aj dni, keď sa nikto neopovážal vojsť do ulíc alebo plôch mestských sfér a zrazu tu prišlo niečo čo zmenilo pohľad na vec. BSI, ktorá stála pri zrode mesta a vďaka svojim vynálezom dosiahla vyspelosť techniky do enormných rozmerov,

ohlásila nečakane ukončenie svojho projektu – Svet Virtua. Spoločnosti sa zrazu predstavila úplne iná dimenzia sveta, v ktorom dokáže človek žiť iný svet, či vysnívaný život. BSI virtuálny svet využila komerčnou cestou a ponúkli ho spolu s konzolou T-053 za veľmi nízku cenu. Vláda tento projekt prijala ako vykúpenie z katastrofálnej situácie, pretože davu ľudí utíchli, pomaly mizli z ulíc a uchyľovali sa vo svojich domovoch, kde sa stali prvými pokusnými králikmi. Spočiatku bol svet Virtua geniálny vo svojej vizuálnej stránke, pretože dokonale kopíroval reálny svet a jeho javy. To prilákalo nespočetné množstvo ľudí, ktorí sa rozhodli ponoriť do iných svetov, než bolo pochmúrne každodenné železo betónové mesto. Mohli ste prežívať na čo ste si zmysleli. Virtua PADy boli softvérovo pripravované prostredia pre ľudí, ktorí sa pomocou konzoly v tomto svete stretávali. V historických PADoch ste mohli prežívať akúkoľvek dobu či historickú situáciu v dejinách od rímskej ríše až po svätú vojnu medzi Čínou a svätými bojovníkmi. Bolo to akoby ste sa stali hercom vo filme, pričom to vždy bolo iné pretože do virtuálneho sveta sa pripájali stále iní ľudia. Obzvlášť boli obľúbené svety Fantázie a Sci-fi, kde ste sa mohli poprechádzať po Marse či krajine, kde sa pásli krásne pegasy. Virtuálne PADy sa robili na zákazku a ľudia rôznej generácie šaleli. Okrem zábavy sa virtuálny svet stal pre ľudí strediskom obchodu, jednaní, lekárskeho poradenia, škôl, či svedení na diaľku. Virtuálny svet sa stal najpopulárnejšou vecou vo všetkých veľkomestách, kde sa začal rozširovať ako vírus. Zmýšľanie ľudí sa zrazu zmenilo. Ulice sa začali čoraz viac vyprázdňovať a stredobodom každého dňa sa pre ľudí stával iný svet – svet Virtua. Viem to, pretože ma tento svet od svojho vzniku pohltil tiež.

Spočiatku svet Virtua fungoval na senzore, ktorý vysielal vizuálny obraz na sietnicu ľudského oka. Človek sa pohyboval a ovládal telo v špeciálnom obleku. Tento oblek slúžil na monitorovanie pohybov nervov z mozog do svalov a premietal ho do virtuálneho sveta. Premietané boli aj svaly v hrtane a jazyku, ktoré slúžia na reč aj vo virtuálnom svete. Ak sa človek pripojil do konzoly úplne sa oddal stroju, v ktorom bol pripútaný. Konzola T-053 bolo rozkladateľné lôžko s prípojným počítačom, ktorý vysielal signály do servera virtuálneho sveta a spájal konzolu s ostatnými pripojenými užívateľmi. Stačil malý signál pohnutia rukou a vo svete Virtua ste ňou pohli celou. Ak človek napríklad vykonával zložité pohyby ako beh alebo niečo iné mrvil sa v konzole trhavými pohybmi. Chvíľu to trvalo než sa človek naučil ovládať svoje telo. Pamätám si na to ako som sa pripojil prvýkrát. Bolo to pre mňa akoby som sa znovu opäť narodil. Učil som sa najprv pohybovať prstami, neskôr chytať veci, chodiť, behať, či tancovať, čo som vôbec v reálnom svete nevedel. Lenže virtuálny svet nebol ešte dokonalý – nepocítili ste v ňom pocity ani bolesť, bol unikátny svojimi neskutočnými vizuálnymi spracovaniami, ktorým verne kopíroval realitu. Svet Virtua zažil okamžitý obrovský Boom a viac ako jedna tretina obyvateľov si bez neho nevedela predstaviť život. Pre niektorých to bolo spštenie života, ponorením sa do iného života, no pre väčšinu sa svet Virtua stal zmysel života samotným. Ľudia sa stali v reálnom svete agresívnejšími, nespoločenskými a nezmysľajúcimi. Mnohí opustili prácu, zrušili dlhodobé vzťahy, či opúšťali rodiny a šťastie nachádzali len vo svete Virtua. Tí čo svetom úplne prepadli, často nevychádzali zo svojho apartmánu aj niekoľko dní, týždňov, či mesiacov. Roboty, robili väčšinu vecí za nich – upratovali, nakupovali či varili. Človek si to mohol so sociálnych dávok dovoliť, pretože BSI vďaka automatickej robotickej výrobe enormne znížilo

aj ceny robotov vyrábajúcich jedlo, stavajúcich mesto, energiu či vyrábajúcich ďalšie roboty. Všetko bolo už plne automatizované a čo bolo najhoršie, je že mesto by bez človeka fungovalo ďalej.

BSI a jej spoločnosti boli na vrchole slávy, no okrem svojich obdivovateľov mala aj svojich odporcov. Boli to predovšetkým zástanci náboženstiev a starých kultúr, ktorí virtuálny svet odsudzovali za diabolské dielo a bojovali proti nemu nielen v médiách, ale aj v politike, kde chápadlá korporácie siahali. Vytvoril sa odboj a rôzne lekárske terapie proti závislosti virtuálneho sveta. BSI si tento odboj nevšímala a úspešne získavala stále viac a viac ľudí vidiacich vo virtuálnom svete budúcnosť. S virtuálnym svetom, ale naozaj všetko v poriadku nebolo. Po dvoch rokoch, niektorí ľudia závislí na inom svete ochromeli a mnohí aj zomreli. To sa mohlo stať aj mne, keby som sa neocitol v terapeutickom centre, kde ma dali rodičia. Od začiatku som virtuálnemu svetu úplne prepadol. Ani neviem ako a po niekoľkých vniknutí do iného sveta sa pre mňa stal neodlučiteľnou vecou ako ranná hygiena. Moji rodičia boli silný katolíci a nevedeli pochopiť moje, či správanie iných závislých ľudí. Spočiatku to brali ako formu zábavy a podporovali ma v tom, pretože som bol aspoň fyzicky pri nich doma a neflákal som sa niekde po sférach mesta. Mne bolo vtedy všetko jedno, jediné na čom mi záležalo bol svet Virtua, v ktorom som naozaj žil. S ostatným svetom som skoro nekomunikoval. Trávil som vo virtuálnom svete denne osem až osemnásť hodín. Reálny svet som prestal vnímať, stal sa pre mňa niečo ako nutnosťou existencie, nebol pre mňa zaujímavým, pretože mi nedával také možnosti ako iný svet. Na fyzické potreby môjho tela som počas pripojenia zabúdaval. Často som sa pomočoval alebo posral a to nehovorím o jedle, ktoré som prijímal v malých dávkach a veľkých časových odchýlkach. Rodina, škola, priatelia a celý svet mizol v mojich spomienkach. Vlastne ani presne neviem, čo sa vtedy dialo, jediné čo ma zaujímalo bolo dianie vo sveta Virtua. Nebol som sám. Celé mesto sa búrilo a chápalo virtuálny svet ako pliahu vyspelej techniky.

V momente, keď som odmietol chodiť do školy sa rodičia rozhodli zakročiť. Odniesli ma do liečebného centra, kde som prežíval najhoršie muky svojho života. Pchali do mňa rôzne svinstvá a drogy odbúravajúce závislosť na stroji. Nevedeli pochopiť, že to je psychická závislosť a nie fyzická. Mysleli si, že mám ako väčšina akúsi chorobu mozgu a neviem sa vysporiadať s reálnym svetom. Boli to všetko hovadiny a riadne. Po dvoch mesiacoch som sa stal závislým oveľa viac ako som tam najprv prišiel, ale nie na virtuálnom svete ale na liekoch užívajúcich každý deň. Vysvetľovali nám princíp sveta – ako chutí jedlo, ako vyzerá svetlo, pocit bolesti a to všetko každý deň dookola. Občas simulovali virtuálny svet tým, že nás zdrgovali a zavreli do miestností s holografickými obrazmi podobnými vo Virtua PADoch. Zavreli nás tam až do vtedy, kým sa nám to nezahnusilo a nekričali sme, aby prestali. V piaty deň v týždni sme mali hodiny očisty – stretávali sme sa v skupinkách po desiatich, kde sme museli počúvať rôzne príbehy a filmy opisujúce situácie zo života. Väčšina z nich boli také smutné, že som sa strčil do rohu miestnosti a rozplakal som sa ako všetci ostatní.

Prvý rok prešiel a mne sa zdalo, akoby som na tom prekliatom mieste žil už večnosť. K zlepšeniu vraj podľa najmúdrejších doktorov veľmi neprišlo, aj keď neviem akým spôsobom na to prišli, no na súhlas rodičov som mohol odísť z centra. Blížil sa deň, keď som sa s nimi mal stretnúť, aby rozhodli o tom či môžem odísť. Tešil som sa na nich nielen, preto

že sú nádej na odchod z tohoto pekla, ale aj preto, že som ich rok nevidel. Liečebňa mala veľmi prísne zákazy a počas medikácie sa odľučovala od vonkajšieho sveta. V to ráno som vstal a počkal na bežnú kontrolu, raňajky a aplikáciu liekov. Okienko na kovových dverách obalených penovou hmotou sa otvorili. Cítil som sa slabý a znechutený, no na to som si zvykol a radosť na rodičov mi to určite pokaziť nemohlo. Vždy to tak bolo, až pokým som do svojho tela nedostal látky, na ktoré bolo fyzicky závislé. Podišiel som k oknu a môj pohľad náhle zmeravel. Po prvý krát sa stalo, že po roku som na umelej tácke popri jedle lieky nenašiel. Bolesť mi prepichla srdce. Zahalil som sa do úzkosti a strachu. Pokožka mi náhle zvlhla a buchot srdca sa impulzívne každou sekundou zvyšoval. Nevedel som, čo mám robiť a tak som zreval. Moje telo túžilo po dávke, ktorú si vypestovalo, nedalo sa nič zmeniť, bol som na to zvyknutý. Beznádej ovládla moje telo a myseľ v křcovitých pohyboch.

Ošetrovatelia sa objavili v momente. Otvorili dvere a vnikli dnu ako anjeli spásy. Posledné, čo som cítil bolo vpichnutie injekcie do mojej žily. Vedel som, že mi dali ešte väčšie svinstvo ako som bol zvyknutý a tak som upadol do bezvedomia. Do reality som sa zobudil až neskôr. O dosť neskôr. Stál som uprostred miestnosti. Vlastne som sa tackal a predomnou stáli rodičia, ktorý na mňa civeli zvláštnym pohľadom. Bol som pod vplyvom liekov a sústredil som sa na jedinú vec a to na nich. Bol som rád, že ich vidím. Hlavne mamu, ktorá vyzerala stále tak nádherne pôvabne. Urobil som pár krokov a rozhodol sa prísť k nim bližšie, aby som ich po tom všetkom objal, ale náhle som vrazil do priezračne čistého plexiskla, ktoré delilo naše telové hmoty. Sliny z mojich úst sa roztrieštili na plexisklo a roztekli sa nadol tak isto ako aj slzy v mojich očiach. Matka zvýskla a otec si ponoril ruky do dlaní. Vedel som, že sú zo mňa nešťastní, no oni pre mňa boli najúžasnejšia vec, ktorú som vtedy videl. Oprel som svoju tvár o to prekriate plexisklo a prosil som ich, aby ma odviezli preč. Plakal som a prosil ich o to, aby odtiaľ odviezli no odpovede som sa nedočkal. Sliny mi tiekli z úst a ja som sa sústredil na moje hlasivky, ktoré splietali slová. Prosil som najviac ako som mohol a veril, že predsa sa len blíží koniec tohto utrpenia. Matka spadla na kolená a rozplakala sa. Pritisla sa ku plexisklu a snažila sa pohladit' moju tvár svojou rukou. V jej očiach som videl, že moje utrpenie vidí, no svojho syna vo mne stále nevidela. Nemusela nič hovoriť, z jej pohľadu sa to dalo na kilometer vycítiť. Povedala: „Milujem ťa, dieťa moje“. Miestnosť bola zvukotesná, ale vyčítal som jej to z úst. Potom vstala a spolu s otcom sa od plexiskla vzdialila. Znepokojilo ma to. Myšlienka na to, že sa z toho miesta nedostanem ma začala trápiť. Zrazu sa v miestnosti objavil akýsi doktor a začal im niečo ukazovať a vysvetľovať o mojom stave. Presvedčoval ich o tom, že som veľmi ťažký prípad. Vstal som a prosil ďalej, no oni nepočúvali a vyhýbali sa môjmu pohľadu. Rozčuľovalo ma to. Mal som pocit, že musím niečo urobiť. Vedel som, že si ma tu chcú udržať, preto som nedostal dávku liekov. Pokúšal som sa vlastným telom rozbiť plexisklo, ale nedalo sa. Búchal som doňho ako sa len dalo, no čím viac som sa snažil tým viac som ich ľakal. Kričal som a udieral päťami do skla, za ktorým necelý meter stáli práve oni. V momente, keď sa o sklo roztekla krv z mojej ruky som si uvedomil, že som to prehnal. Nechápali, že nie som šialený aj keď to tak vyzeralo. Mal som sto chutí povedať im kopec vecí naraz, no obzrel som sa na druhú stranu miestnosti a tam už neboli. Vytratili sa.

Vedel som, že ma neberú domov a tak som preklial ich aj sám seba. Necháпали, že som nebol závislý a že Svet Virtua je úplne prirodzená vec. Všetko to bola len evolúcia. Vždy ide o evolúciu, alebo vývoj niečoho nového do prostredia. Nič nové sa nezrodí dokonalé. Chcelo sa mi zomrieť, aby som nemusel ďalej trpieť, no som rád, že som to vtedy nespravil, aj keď niektorí v ústave samovraždu naozaj spáchali. Vykúpenie prišlo o niekoľko mesiacov – na moje narodeniny. Moje najkrajšie narodeniny. V ten deň som vedel, že ich mám no nedával som im veľkú podstatu. Vlastne som ani presne nevedel, že ich mám. V to ráno za mnou prišiel samotný riaditeľ centra, doktor Philip Krajkowski. Oznámil mi, že som dovŕšil osemnásť rok a som zodpovedný sám za seba. Spýtal sa ma, či nechcem prerušiť liečbu a pokračovať v terapii doma, čo boli pre mňa slová vo forme najkrajšieho darčeku na svete. Súhlasil som. O necelú hodinu som už stál na plošine pred polmetrovými kovovými dverami, ktoré ma oddeľovali od slobody. Môj úsmev na tvári však zmeravel, keď som pred sebou zazrel svojich rodičov. Stáli pred dverami a čakali, čo sa bude diať. Pozerali sme na seba niekoľko sekúnd a čakali na to, že sa objímeme, no ani z jednej ani z druhej strany to akosi nešlo. Nestála medzi nami žiadna zábrana, čo by nás delila a boli sme od seba vzdialení len pár metrov, no nemohol som. Nemohol som im odpustiť utrpenie, ktoré schválili. Viem, že mi chceli pomôcť, no netušili, že virtuálny svet cítim tak ako teraz. Odvrátil som pohľad, zovrel päste a vykročil úplne iným smerom. Pokúšal som sa nepočúvať počas mojej chôdze náreky mojej matky, ktorá prosila o odpustenie a o to, aby som sa vrátil. Pripomenulo mi to miestnosť s plexisklom, len som sa v mojej mysli videl na druhej strane ako to naozaj bolo. Každý môj krok bol ťažký a pri srdci ma neuveriteľne bolelo. Vedel som, že nerobím najsprávnejšiu vec a volím veľmi ťažkú cestu, no prijal som ju s vedomím toho, že sa ju pokúsím zvládnuť.

Vtedy som ich videl posledný krát a odišiel na úplne inú stranu mesta, medzi milióny ďalších prekliatych ľudí s podobným osudom akým som mal ja. V rámci liečebného programu som dostal pravidelné sociálne finančné dávky. Po roku a pol liečenia som dostal celkom slušné peniaze na začiatok a tak som nebol na rodičov odkázaný.. Ľudí bolo v meste ešte oveľa menej ako keď som nastúpil na liečenie. Vlastne okrem pohybujúcich sa robotov a vozidiel v magnetických dráhach som naokolo živou bytosťou bol iba ja. Prvé čo som urobil, bolo že som sa šiel veľmi dobre najesť do najbližšieho automatického dávkovača. Napchal som do seba niekoľko hamburgerov a po dlhšom čase som opäť pocítil šťastie. Ešte v ten deň som si našiel byt vo sfére 0, ktorá bola pod piliermi pilieroch mesta, úplne pri zemi. Tento byt bol v prastarých budovách starého mesta nad ktorým sa monštrum kovu a betónu rozprestieralo. Nebolo to nič moc, pretože tu sídlila splodina obyvateľov neuznávajúca spoločnosť mesta, no bolo to jediné čo som za tie peniaze na rýchlo zohnal. To obydlie bolo malé. Vyzeralo to ako brloh s kopou chýb ako diery v stenách, hmyz, či nedostatok slnečného svetla. Fungovala tu, ale elektrina a voda, čo bolo pre mňa najpodstatnejšie a tak som si ho bezpochyby obľúbil. Obyvatelia sa od tých vyššie postavených o dosť líšili. Väčšina z nich boli mladí, či starí ľudia. Nachádzali v tejto spodnej časti klud a pokoj od večnej automatickej techniky mesta končiac virtuálnymi svetmi. Títo ľudia boli jednoduchí a tvorili akési spoločenstvo. Hromadne sa stretávali a zabávali spôsobmi akými sa len dalo. Najprv sa mi zdali nepodstatnými. Akosi som nevedel pochopiť ich spôsob života. Zdalo sa mi, že bez

virtuálneho sveta je to obrovská nuda. No neskôr sa mi ich spôsob života začal páčiť a spriatelil som sa s nimi. Tu som spomedzi hŕstky mladých spoznal Kyra. Často sme chodili do barov alebo sa flákali po sférach mesta. Hľadali sme zmysel života v porozumení jeden druhého, zatiaľ čo zbytok obyvateľstva bojoval alebo sa oddal všade prítomnému virtuálnemu svetu. My sme mali náš vlastný malý svet. Niekedy sa nám zdalo akoby sme boli v celom meste úplne sami. Viem, že niektorí z nich boli podobné typy ako ja, no nepriznávali si to. Každý týždeň som chodil do liečebne po lieky, ktoré som musel pravidelne brať. Jedného dňa som vošiel do liečebne a čakal v čakárni na lieky ako obvykle. Vždy som sledoval hologram, skadiaľ som sa dozvedal o novinkách z mesta. Celkom ma to bavilo, pretože viac ako polovica reklám bola na rôzne PADy a vylepšenia konzol pre svet Virtua.

Reklamy, ale vystriedali správy z mesta a tu som sa dozvedel o ochromení a úmrtiach tisícok dlhodobo závislých ľudí. Ukazovali zábery z demonštrácií prebiehajúcich na úplne opačnej strane mesta, či desiatky nehybných tiel a ľudí prikovaných k svojim konzolám, ktorých našli vo svojich bytoch v hnilobnom rozklade. Ten pohľad bol natoľko otrasný, že som vybehol von a vyvracal obsah môjho žalúdka. Nebolo mi zle z toho, čo som videl ale z pomyslenia, že som mohol dopadnúť podobne. Moje zmýšľanie, však prerušil zvuk vychádzajúci zo spodnej časti steny. Na tom mieste sa objavil malý čistiaci robot a začal ma upozorňovať, aby som opustil znečistenú oblasť. Pousmial som sa a vkročil naspäť do liečebného centra. Od toho dňa bol virtuálny svet ohrozený. Čím ďalej, tým viac ľudí ochromelo alebo zomieralo. Každým dňom sa počty zvyšovali a BSI strácalo dôveru. Protesty sa natoľko zvyšovali, že sa opäť zaplnili ulice. Avšak ťažko povedať či to, čo naplnilo ulice boli ľudia. Na väčšine tvárach ste mohli vyčítať ich dlhodobú závislosť. Obávali sa, že dopadnú podobne ako tí pred nimi. Boli ako stroje túžiace po energii, ktorá ich mala opäť zapojiť do života. Spoločnosť BSI sa po prvýkrát dostala do konfliktu a hrozilo, že celý virtuálny svet sa zruší. Prišla, ale opäť s riešením. Vydala nové konzoly T-101, ktoré sa na rozdiel od starších verzií zapájali priamo do mozgu, pričom už simulovali aj pocity, bolesť, chute, dotyky, teplo, chlad, či vône. To všetko tvorilo dokonalý klam reality. Potrebný bol implantát do ľavého spánku na hlave a simulácia virtuálneho sveta prebiehala priamo v ľudskom vedomí. Nebezpečenstvo, bolo minimálne, pretože virtuálny svet nevplýval na fyzickú stavbu človeka. Súčasťou konzol sa stal aj regulátor činnosti, ktorí kontroloval ľudský stav a potreby. V prípade nedostatku živín a látok sa automaticky odpájali a povolil pripojenie len v prípade plného zdravia. Tento krok, ktorý BSI spravila pred troma rokmi bol evolučný. Ľudia to prijali s veľkým nadšením a virtuálny svet sa stal úplne bežnou vecou ako niekedy pred sto rokmi sa rozšíril internet. Obyvateľstvo miest sa roztriedilo na tri vrstvy. Prví si vybrali život vo virtuálnych svetoch, kde si zvolili svoj vysnívaný život. Ďalší využívali virtuálny svet občasne, ale hlavne komerčne, či prácou priamo vo virtuálnom svete, kde ich zamestnávali spoločnosti BSI. Poslednou vrstvou boli ľudia, ktorí tento svet neuznávali a snažili sa prežívať v realite. Brali ju takú aká bola – temná, tichá, prázdna a zároveň plná života ... virtuálneho života.